

kristityn foorumi

KUKA JA MILLAINEN ON IHMINEN?

Olavi Peltola

<http://www.kolumbus.fi/rov.o.peltola>

Kuka on ihminen?

Kuka ja mikä on ihminen? Jo muinoin Sofokles kirjoitti: "Ihmeitä on monta, ihminen kaikkein tenhoisin ihme on". Ihminen on suuri salaisuus nimenomaan ihmiselle itselleen. Blaise Pascal kuvasi ihmisenä olemisen salaisuutta ja sen tuomaa ahdistusta: "En tiedä, kuka on heittänyt minut maailmaan, enkä mitä maailma on, enkä kuka minä itse olen. Olen kauhistuttavan tietämätön kaikista asioista, en tiedä, mitä on ruumiini, mitä mieleni ja sieluni, en myöskään, mitä on tämä osa itsestäni, joka ajattelee, mitä sanon, joka pohtii kaikkea ja itseään ja tuntee yhtä vähän itseään kuin muita. Näen kaikkeuden pelottavan avaruuden, joka minua ympäröi, ja olen kahlehdittu tämän laajan maailmankaikkeuden yhteen nurkkaan tietämättä, miksi minut on pantu tähän paikkaan eikä muualle, miksi elämää varten annettu lyhyt aika on juuri nyt eikä jossain toisessa kohdin ikuisuutta, joka on ollut ennen minua tai seuraa jälkeeni".

"Mikä ihminen onkaan. Mikä uutuus, mikä kaaos, mikä ristiriitainen olento, mikä ihme. Kaikkien tuomari, tyhmä maan mato, totuuden tallettaja, epävarmuuden ja erehdyksen likaviemäri, maailmankaikkeuden kunnia ja hylky" (Pascal). "Ihminen on kurja lyhytaikainen laitos, jonka toisessa päässä on ahnas kita ja toisessa ulostuslaite. Teurastamo ja WC. Voiko

todellisuus ihmisestä olla näin typerän mieleton" (Eino Kaila).

Ei ole helppo vastata kysymykseen kuka on ihminen. Toisaalta jokainen on varma siitä, kuka ja millainen on ihminen, koska minähän olen se. Miksi kysyä selvää asiaa? Toisaalta kuulemme mitä moninaisimpia ja ristiriitaisimpia mielipiteitä ja totuuksia ihmisestä. On lääketieteellinen, biologinen, psykologinen, sosiologinen ja kehitysopillinen totuus. Tiede kaikkine osa-alueineen, aikamme ideologiat, uskonnolliset liikkeet ja filosofiset koulukunnat vastaavat tavallaan. Jokaista yhteiskuntasuunnitelmaa ja koulu-uudistusta hallitsee jokin määrätty käsitys ihmisestä. Nykyaajan tiede kyllä vastaa kysymykseen millainen on maailma ja ihminen. Se kuvaa mitä on, mutta ei pysty vastaamaan kysymykseen: mitä varten ihminen on olemassa, eikä sitä mistä ihminen on tullut ja minne on menossa tai mikä on kaiken tarkoitus. Tiede ei voi antaa ehdotonta ja lopullista tietoa. Se ei ole erehdyttömän, sillä sitä harjoittava ihminen on erehtyväinen.

Ihminen on persoonallisen Jumalan luoma

Raamatun ensimmäinen perustava totuus ihmisestä on, että hän on persoonallisen Jumalan luoma (1Moos.1:25-28, Ps.8:6-7). "Sinä olet luonut minut sisintäni myöten, äitini kohdussa olet minut punonut" (Ps.139:13, Ps.119:73). Ihminen ei ole itsensä luoma, vaan Jumala on antanut hänelle elämän (Job10:12). "Minä uskon, että Jumala on minut ja kaikki olennot luonut, antanut minulle ruumiin ja sielun, silmät, korvat ja kaikki jäsenet, järjen ja kaikki aistit, ja että hän nämä

pitää vielä voimassa...ja että hän tekee tämän kaiken sulasta isällisestä, jumalallisesta hyvydestään" (Katekismus).

Ihmisen perimmäinen olemus tulee hänen ulkopuoleltaan, Jumalalta. Siksi ihminen ei ole jumala eikä olemukseltaan jumalallinen. Hänestä ei koskaan tule "niinkuin Jumala" (1.Moos.3:5). Tosin ihminen haluaa korottaa itsensä ja olla jumala, täysin itsenäinen, riippumaton, jonka tarkoitus on vain omassa itsessä. Mutta ihminen ei ole olemassa samassa mielessä kuin hänen Luojansa. Ihminen on vain Jumalan käten tekoa. Tämä merkitsee myös sitä, että ihminen ei tule hindulaispohjaisen ajattelun väittämällä tavalla "sulautumaan Jumalaan kuten pisara sulautuu valtameren".

Ihminen ei ole sattuman tuotetta, kohtalon sokeaa leikkiä. Ihminen ei ole vain osa luontoa. Hän ei ole jokin ohjelmoitu aivoeläin, joka toimii sokeasti ja luonnonlakien hallitsemana vailla päämäärää ja tarkoitusta. Ihminen ei ole kone eikä vain sitä mitä hän syö (Der Mensch ist, was er isst). Ihmisen arvo ei ole välinearvoa, ei siinä, mitä hän tekee tai saa aikaan, ei hänen suorituksissaan eikä siinä kuinka hyödyllinen hän on, vaan siinä, että hän on Jumalan luomus. Ihmisen arvo on Jumalassa. Jos Jumala kielletään, kielletään ihmisen arvo.

Koska ihminen on persoonallisen Jumalan luoma, Jumala on suunnitellut hänen elämänsä ja ylläpitää sen. Jokaisen ihmisen elämällä on tarkoitus ja merkitys (vt. Room.9:20-21). Jokainen ihminen on ainutkertainen ja ainutlaatuinen. Jokaisen ihmisen Jumala on kutsunut johonkin

tehtävään ja antanut siihen omat, muista poikkeavat kyvyt (Matt.25:14-15, Luuk.16:10). Ihmisen tarkoitus löytyy kuitenkin vasta, kun se liittyy johonkin itsensä ulkopuolella olevaan. Itsestään, omista saavutuksistaan ja onnestaan ihminen ei voi löytää todellista tarkoitustaan. Jokaiseen soveltuen Jeesus sanoi itsestään: "Ei Ihmisen Poika tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan" (Matt.20:28). "Kaiken hyvän lähde on, että olet meidät luonut. Kaiken siunauksen lähde on, että pidät elämäämme yllä. Kaiken tiedon lähde on, että kasvatat meitä. Kaiken elämän lähde on, että herätät meidät. Kiitän sinua laupeudestasi ja siitä, että sinun totuutesi on koko olemassaoloni hengitys" (Efraim Syyrialainen).

Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi

Ihminen, Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi luotuna (1.Moos.1:26-27, 1.Kor.11:7, Jaak.3:9) merkitsee, että ihmisessä on viisautta ja vanhurskautta, "joka oli Jumalassa ja jossa Jumalan kirkkaus kuvastui, se on, ihmiselle on annettu lahjat: Jumalan tuntemus, Jumalan pelko, luottamus Jumalaan ja muuta sellaista (Tunnuskirjat, Tk). "Ihminen on ainoa olento maailmassa, joka voi kuulla Jumalan äänen, turvautua häneen, rakastaa ja palvella häntä. Tämä johtuu siitä, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi" (Kristinoppi, 1948). Ihminen on kaikessa ja aina sidoksissa Jumalaan. Häntä ei luotu autonomiseksi, riippumattomana itsenäiseksi ja itseään toteuttavaksi, vaan yhteyteen Jumalan kanssa. Siinä on ihmisen tosi kunnia ja todellisen ihmisarvon perusta.

Jumalan kuva merkitsee suhdetta Jumalan sanaan. Ihmisen perustuntemerkkejä on hänen kykynsä ajatella ja ilmaista itseään sanojen avulla. Siksi ihminen voi kuulla Jumalan sanaa ja vastata siihen. Näin on mahdollista yhteys Jumalan ja ihmisen välillä ja se rakentuu nimenomaan sanojen välityksellä, ei näkemisen tai kokemisen välityksellä.

Ihminen luotiin, jotta hän oppisi tuntemaan Jumalan ja löytäisi yhteyden Häneen (Apt.17:20).

Ihminen on tarkoitettu elämään minä-sinä suhteessa. Ihminen on luotu elämään Jumalan lapsena (Gal.4:5-6). Hänen elämänsä mielekkyyttä toteutuu, kun Jumalan tahto tapahtuu hänessä ja hänen kauttaan luomakunnassa. Paavali ilmaisee tärkeimmän omaa elämäämme koskevan rukouksen Apt.20:24. Ihmiselle annettiin työ jo paratisissa. Ihmisen elämän tarkoitus toteutuu tekemällä hyviä töitä. Ihminen pystyy tarkastelemaan ja tutkimaan luontoa ja ihmiselämää (tiede) (vrt.1.Moos.2:1920) ja soveltamaan tietoaan koko luomakuntaan (tekniikka). Hänellä on myös kyky tajuta kauneutta (taide). Näitä kykyjä on käytettävä nöyrästi kunnioittaen lahjojen antajaa (San.9:10). Raamatun mukaan ihmisen tuli myös varjella eikä vain alistaa (1.Moos.2:15), siksi luonnon riistäminen ja turmeleminen on Jumalan sanan vastaista.

Tärkein ihmisen tuntomerkki on, että Jumala loi ihmisen iankaikkisuolenoksi. "Myös iankaikkisuuden hän on pannut heidän sydämeensä" (Saarn.3:11). "Monet maan tomussa nukkuvista heräävät, toiset ikuisen elämään, toiset häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen" (Dan.12:2). Jumala "tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden" (1.Tim.2:4). Hän "ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen" (2.Piet.3:9), "ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh.3:16).

Synnin alkuperä

Raamattu kuvaa heti luomisen jälkeen ihmisen lankeemusta (1.Moos.3). Hirvittävä katastrofi tapahtui ihmisen elämässä. Se tuhosi Jumalan ihmeellisen rakkaudensuunnitelman ihmisen kohdalla. Paha tarttui hyvään ihmiseen, kun hän nousi kapinaan Jumalaa ja Hänen sanaansa vastaan. Tämä vaikuttaa ratkaisevalla tavalla jokaisen ihmisen elämään ja kohtaloon tänäänkin. Jumala ei luonut ihmistä robotiksi, vaan itsenäiseksi, vapaaksi ja vastuulliseksi olenoksi. Ihminen käytti vapauttaan väärin ja nousi pysyvään kapinaan Jumalaa ja Hänen sanaansa vastaan.

Mistä paha sai alkunsa? Jumala ei luonut pahaa eikä paha aina ole ollut olemassa. "Synnin alkusyystä seurakuntamme opettavat, että vaikka Jumala luo ja pitää yllä luonnon, niin synnin alkusyy on kuitenkin pahojen, nimittäin Perkeleen ja jumalattomien tahto" (Tk). On olemassa langennut enkeli, josta tuli persoonallinen pahuuden päämies (2.Piet.2:4, Juuda 6, Matt.4:1-4, Jes.14:12-14, Hes.28:12-15). "Paholainen on tehnyt syntiä alusta asti" (1.Joh.3:8). Synti on siis ollut olemassa ennen ihmistä. Synnin syvin olemus jää meille käsittämättömäksi. Syntiinlankeemuskertomuksessa viettelijä on tekeytynään valon enkeliksi (2.Kor.11:14). Ihminen ei aavista mitään pahaa mielenkiintoisia kysymyksiä tekevästä keskustelukumppanistaan. Ensin ihmisessä syntyy epäily Jumalan antamaa sanaa kohtaan: "Onko Jumala todella sanonut" (1.Moos.3:1). Synti on valhetta, jolla korvataan Jumalan sana, se on epäluottamusta Jumalan hyvyttä kohtaan, se on halua korottaa ihminen yli kaiken ja tulla Jumalan kaltaiseksi (3:5, Jes.14:12). Se on aistihimoa (1.Moos.3:6). Joka tapauksessa "synti on Jumalaa vihaava ja vastustava tahto ja perustuu luodun olennon itsekorotukseen ja ylpeyteen" (Osma Tiillilä).

Saatana oli pahuuden liikkeellepanevana voimana, mutta synti ei tullut ihmiseen yksinomaan saatanan vaikutuksesta. Ihminen itse teki mielellään syntiä. Ihminen liittoutui synnin kanssa, antautui sille ja kääntyi pois Jumalasta. Siksi ihminen oli syyllinen syntiinsä. Hänellä oli paha omatunto ja hän pakenee todellista Jumalan kohtaamista (1.Moos.3:8,10). Hän ei myönnä vastuutaan, lankeemustaan eikä syyllisyyttään. Hän syytti muita ja lopulta itse Jumalaa. Ihminen haluaa mielellään tehdä synnistään kohtalon, jolloin hän ei ole syyllinen (3:12-13). Synnin seurauksena ei särkynyt vain suhde Jumalaan, vaan myös toiseen ihmiseen (3:16, Kain ja Abel) ja luomakuntaan (3:17).

Perisyntien todellisuus

Syntiinlankeemuksen synkkään todellisuuteen ovat tänäänkin kaikki ihmiset sidoksissa. Olemme jokainen "kadotuksen kansaa" (massa peridionis) "Niin kuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet" (Room.5:12). "Minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt" (Ps.51:7). "Kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat" (1.Moos.6:5). "Ihmisen sydämen aivoitukset (ajatukset ja teot) ovat pahat nuoruudesta saakka (1.Moos.8:21)."Syntyisikö saataisesta puhdasta. Ei yhden yhtäkään" (Job.14:4). "Petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen. Kuka taitaa sen tuntea" (Jer.17:9). "Sillä sisästä ihmisen sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaus, pahansuonti, jumalanpilkkua, ylpeys, mielettömyys. Kaikki tämä paha lähtee sisästä ulos ja saastuttaa ihmisen" (Mark 7:21-23). "Ei ole ketään vanhurskasta... ymmärtävistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on ei yhden yhtäkään" (Room.3:10-12). "Sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla" (Room.3:23). "Sillä ei ole maan päällä ihmistä niin vanhurskasta, että hän tekisi vain hyvää, eikä tekisi syntiä" (Saarn.7:21). "...ei ole ihmistä, joka ei syntiä tee..." (1.Kun.8:46).

Perisyntiä ei yksikään ihminen voi välttää eikä paeta, sillä "se siemen, josta ihminen muodostuu, on sikiämisemme hetkestä asti syntinen ja turmeltunut" (Tunnustuskirjat). Synti ei ole vain ihmisen ympäristössä tai toisissa ihmisissä, vaan aina myös hänessä itsessään. Synti ei ole vain sitä, että ihminen jäljittelee vääriä esikuvia. Ihminen on syntinen jo ennen syntisiä tekojaan. Synti kytee syvällä jokaisen sisimmässä kyltymättömänä ylpeytenä, itsekkyytenä, himona ja vihana. Ei tarvita paljoakaan, kun se leimahtaa ja saa aikaan tuhoa.

Perisyntien vaikutus

Perisynti ei ole mitätön asia, jonkinlainen tarttunut tahra, jonka alla luonto olisi hyvä. Itse luonto ja persoona ovat "tuon hengellisen pitaalin läpikohtaisin ja kokonaan myrkyttämät ja turmelemat". "Ihmisessä on menetety Jumalan kuvan tilalla syvä, paha, kauhea, pohjaton, tutkimaton ja sanoin kuvaamaton koko luonnon ja sen kaikkien kykyjen turmelus; erityisesti tämä koskee sielun korkeimpia ja etevimpiä voimia, jotka vaikuttavat älyssä, sydämessä ja tahdossa" (Tk). Ihminen etsii omaansa yli kaiken ja on itseensä häipertynyt. Jumalakin on ihmiselle vain itsensä korottamisen väline.

Jokainen ihminen on sisimmältään täysin turmeltunut, vaikka hänen ulkonaiset tekonsa ja elämänsä näyttäisivät hyviltä. "Vaikka turmeltuneen ihmisen sydämessä ei koskaan heräisi ainoatakaan pahaa ajatusta, vaikka hän ei lausuisi ainoatakaan turhaa sanaa, vaikka hän ei tekisi mitään pahaa tekoa, on luonto kuitenkin perisyntinen turmelema" (Tk). "Tätä syntiä ei tehdä niinkuin muita syntejä, vaan se on olemassa, se elää ja se vaikuttaa kaiken muun synnin. Se on oleellinen synti. Ei tehdä syntiä hetkisen tai jatkuvasti, vaan synti on olemassa siinä, missä ja aina, kun henkilökin on olemassa" (Luther).

Tekosynnit

Perisynti on ihmisluonnon kohtalokas turmeltuneisuus, tekosynnit erillisiä syntejä Jumalan lakia vastaan. Opetuksessa ne voidaan erottaa, mutta käytännössä ne ovat saman asian eri ilmentymiä. Perisynti on juuri, tekosynnit hedelmä. Ellei olisi perisyntiä, ei olisi tekosyntejä. Perisynti on salattua ja vasta ilmoituksen valo paljastaa sen. Tekosynnit ovat havaittavia ja luetteloitavissa. "Tällaisen synnin (perisyntien) hedelmiä ovat sitten ne pahat teot, jotka kymmenessä käskyssä ovat kielletyt, kuten epäusko, väärä usko, epäjumalaisuus, elämä ilman jumalanpelkoa, röyhkeys, epätoivo, sokeus ja sanalla sanoen, ettei tunneta eikä kunnioiteta Jumalaa. Edelleen valhe, Jumalan nimen kautta vannominen, rukouksen ja avuksi huutamisen laiminlyöminen,

Jumalan sanan halveksiminen, tottelemattomuus" (Tk).

Ihmisen täydellinen avuttomuus

Perisyntien tähden ihminen ei pysty alkamaan tai vaikuttamaan mitään hengellisissä asioissa. Ymmärrys ja järki ovat sokeita ja tahto on suorastaan Jumalan vihollinen. Ihmisellä ei ole vapaata tahtoa tehdä hyvää ja hyljätä paha. Synti on kuin vankila, joka on sulkenut ihmisen sisäänsä. Se voidaan avata vain ulkoapäin. Mutta ihminen on tehnyt umpiselliinsä kauniita maalauksia, joita katselleessaan hän viihtyy vankilassaan ja kuvittelee olevansa vapaa. Perisynti tekee ihmisen syylliseksi Jumalan edessä. Koko maailma on syyllinen (Room.3:19, Room.5:17).

Kuitenkin ihminen on Jumalan luoma ja rakastama

Ihminen on täysin synnin turmelema ja ehdottoman syyllinen Jumalan edessä. Mutta samaan aikaan ihminen on edelleen Jumalan käsialaa, Hänen luomansa. Inhimillinen luonto ei ole muuttunut synniksi, vaan perisynti on eräänlainen ihmisluonnon tilapäinen puute ja vaurio. Luonnollisissa, ulkonaisissa, järjen alaiseksi alistetuissa asioissa ihmisellä on "vielä jossain määrin ymmärrystä, voimaa ja kykyä, vaikkakin sangen heikentyneenä". Perisynti on myrkyntä tavoin läpäissyt ihmisen luonnon. Sitä ihmeellisempää on, ettei Jumala "moista turmeltunutta, väärästä syntistä ja syntistä ainetta heittä helvetin tuleen, vaan siitä muovaa ja valmistaa tämän nykyisen, synnin kautta niin surkeasti turmeltuneen inhimillisen luonnon puhdistuksensa synnistä rakkaan Poikansa kautta, pyhittääkseen sen ja tehdäkseen sen autuaaksi" (Tk). Juuri tähän inhimilliseen luontoon tuli Jeesus ja tämän luonnon Hän on lunastanut, sen Hän haluaa pyhittää ja herättää kuolleista.

Ihmisen tilanne

Synti turmelee jatkuvasti ihmisen sielua ja ruumista. Se erottaa toisista ihmisistä ja synnyttää vihaa, kateutta, riitaa ja väkivaltaa yhteiselämässä. Synti tuo kärsimystä. Ihmisestä tulee synnin orja ja omatunto paatuu.

Synnin seurauksena on kuolema ja ihmisen synnin tähden luomakuntakin on joutunut katoavaisuuden orjuuteen. Mutta ennen kaikkea ihminen on synnissään Jumalan pyhän vihan alainen ja jos hän jää siihen, hän joutuu kadotukseen. Jo perisynti tuomitsee ja tuo mukanaan iankaikkisen kuoleman.

Uudestisyntynyt ja uskosta vanhurskaaksi tullut ihminenkin on edelleen syntinen. Uskon tulee tuottaa hyviä hedelmiä. Väärässä ovat ne, jotka väittävät, että jotkut tässä elämässä saavuttavat sellaisen täydellisyyden, etteivät voi tehdä syntiä. "Uskovaan jää olemaan syntejä, vieläpä suuriakin" (Luther). "Mukanamme laahaavan lihan tähden emme milloinkaan ole ilman syntiä. Myötäsyntyinen Aatamimme tekee myös alkavan ja kehittyvän uuden elämämme hyvät teot synniksi ja mitättömiksi ellei Jumala ota huomioon alkanutta pesua" (Luther). "Uudistus ei ole tässä elämässä täydellistä, vaan ainoastaan on alulla. Uskovaiset ovat hengessä ja mielessä alituisesti taistelussa lihaa vastaan so. turmeltunutta luontoa vastaan, joka on meihin piintyneenä aina kuolemaan asti" (Tk).

Vasta ruumiin ylösnousemuksen jälkeen Kristukseen uskova on tullut synnittömäksi ja täydelliseksi. "Perisynti juurrutetaan pois kokonaan ylösnousemuksessa" (Tk). "Siksi hän paistaa meidät taas kuolemassa maahan ja tekee meidät uudestaan viimeisenä päivänä niin, että meistä tulee onnistuneita astioita ja olemme ilman syntiä".

Synnintunto

Eräs vaikeimpia kristillisen opetuksen ongelmia on synnin ja nimenomaan perisyntin esille ottaminen. Näyttää siltä, että ihmisiltä puuttuu täysin synnintunto. Muut uskonnot ja yleinen mielipide länsimaisessa kulttuurissa ovat juurruttaneet varmuuden siitä, että ihminen on pohjimmaltaan hyvä ja kykenee elämään oikein, jos vain tahtoo. "Juuri suurten uskontojen syvimmissä tavoitteissa ihmisen koko ristiriitainen arvoituksellisuus, hänen suuruutensa ja kurjuutensa,

hänen kurottautumisensa korkeuksiin ja saatanallinen demonisuutensa...ei pääse esiin. Sillä perusasia, jota Raamattu nimittää "synniksi" ei koskaan saa todellista merkitystään. Sitä ei tosin sivuuteta, vaikka usein käytetään toisia käsitteitä, mutta yleensä se jää sivuseikaksi eikä muodostu koskaan keskeiseksi kysymykseksi, joka vaatii vastausta" (Kreamer).

"Muslimi vastustaa jyrkästi kristittyjen väitettä, että ihminen on syntinen. Hänen mielestään se on pelkkää pakoa. Heikkouttaan korostamalla ihminen yrittää keksiä puolusteluja sille, että on epäonnistunut kuuliaisuuden täyttämässä ja vetäytyy siten Jumalan tottelemattomuudesta antaman rangaistuksen ulottumattomiin. Hänen tulisi sen sijaan kääntyä täyttämään kuuliaisuuden tehtävää, joka ei ole ylivoimainen... Islamia ja kristinuskoa erottavista seikoista keskeisin on jyrkkä ero synnin luonteen käsittämässä" (Stephen Neill).

Hindulaisen uudistusliikkeen johtaja Vivekananda "hyökkäsi kiihkeästi sellaista mahdollisuutta vastaan, että ihmistä voitaisiin sanoa syntiseksi tai pitää syntisenä" (Neill). "Buddhalaisuus olettaa, että ihminen voi olla itsensä pelastaja ja että hän voi tulla hyväksi koettamalla ankarasti olla hyvä". "Jos hiukkaakaan epäillään ihmisen kykyä omilla ponnistuksillaan pelastaa itsensä, buddhalaisen puolustusmuuriin on reväisty suuri aukko" (Neill).

Ihmisen polttavin ongelma

Raamatun mukaan ihmisenä olemisen tärkein ongelma Jumalan edessä on synti ja syyllisyys. Sen sijaan ihminen pitää keskeisenä ongelmana usein kärsimystä ja kohtaloa ja siihen hän etsii Jumalalta apua. Myös uskova saattaa kadottaa Raamatun mukaisen tajun omasta elämästään eikä enää huomaa, että synti on uskovassakin sydämessä ja kaikissa hänen teoissaan niin kauan kuin hän elää. "Me teemme paljon syntiä joka päivä ja ansaitsemme yksinomaan rangaistusta" (Tk). Siksi valvova uskova joutuu joka päivä katumaan ja tarvitsee joka hetki syntien anteeksiantamusta.

Sellainen, joka ei halua suostua oman syntisyytensä rehelliseen näkemiseen, lakkaa pian kilvoittelemasta kristittynä (1.Joh.1:8-10). "Jumala on kaikissa sanoissaan luvannut Kristuksen kuolevan synnin tähden. Sen vuoksi se, joka ei milloinkaan pidä eikä salli itseään pidettävän syntisenä, tahtoo tehdä Jumalan valehtelijaksi ja korottaa itsensä totuudeksi. Se taas on raskain synti ja kaikkein pahinta epäjumalanpalvelusta". "Armo ei maistu hyvältä ylpeitten mielestä, sillä heidän syntinsä eivät vielä maistu heistä pahalta" (Luther).

Todellinen synnintunto on ihme. Se syntyy kun Pyhä Henki käyttää lakina ja evankeliumina julistettua Jumalan Sanaa ja Sana satuttaa ihmisen omaatuntoa. Moni on silloin ollut jo kauan kristillisen seurakunnan yhteydessä ja on pitänyt itseään todellisena kristittynä. Kenties Jumala on sallinut täysin odottamattomasti syvän lankeemuksen ja vasta sen kautta on opittu näkemään jotain omasta perinpohjaisesta syntiturmeluksesta. Usein vasta silloin on myös ensimmäistä kertaa Kristuksen sovituskouluun valtavuus alkanut todella kirkastua ja siitä on tullut kaiken uskonkamppailun keskus.

Ihmisolemuksessa oleva synti ja sen ilmentymät pysyvät Jumalan tuomion edessä. Synnin anteeksisaaminen ja synnin peittäminen on lopulta jokaisen ihmisen syvin ja tärkein kysymys ja ongelma. Ihmisen koko mielekäs olemassaolo ja sen varsinainen tarkoitus voi toteutua vain, kun ihminen elää syntiensä anteeksiantamuksessa. "Sillä missä syntien anteeksiantamus on, siinä on myös elämä ja autuus". Silloin olen Jeesuksen Kristuksen oma ja elän Hänen valtakunnassaan, Hänen alamaisenaan ja palvelen Häntä iankaikkisessa vanhurskaudessa, viattomuudessa ja autuudessa.